A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2005. május 26. *

A C-20/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgium) a Bírósághoz 2003. január 21-én érkezett 2003. január 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

Marcel Burmanjer,

René Alexander Van Der Linden,

Anthony De Jong

ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Rosas (előadó), K. Lenaerts, S. von Bahr és K. Schiemann bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: P. Léger,
hivatalvezető: M.-F. Contet főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. április 29-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

— M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden és A. De Jong képviseletében A. Van Der Graesen advocaat,

— az Openbaar Ministerie képviseletében G. Billiouw, a procureur du Roi első helyettese,

— a belga kormány képviseletében D. Haven, meghatalmazotti minőségben,

— az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében M. van Beek, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2004. december 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya az EK 28., EK 39. és EK 49. cikk értelmezése.

2 A kérdés M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden és A. De Jong holland állampolgárok ellen folytatott büntetőeljárásban merült fel, akiket azért vontak felelősségre, mert az ostendei (Belgium) közterületen a német jog szerinti Alpina GmbH (a továbbiakban: Alpina) társaság nevében előzetes engedély nélkül újság-előfizetést értékesítettek.

Jogi háttér

3 A mozgóárusításról és a közbeszerzés szervezéséről szóló 1993. június 25-i törvény (Belgisch Staatsblad, 1993. szeptember 30., 21526. o., a továbbiakban: mozgóárusításról szóló törvény), amely 1995. június 18-án lépett hatályba, 3. cikkének első albekezdésében kimondja, hogy e tevékenységeknek „a [Belga] Királyság területén [való gyakorlása] a miniszter vagy az általa kijelölt főtisztviselő előzetes engedélyéhez kötött", valamint hogy „[e]z az engedély ideiglenes, személyre szóló és nem ruházható át".

4 A mozgóárusításról szóló törvény 2. cikkének első albekezdése kimondja, hogy „[t]ermékeknek fogyasztók részére történő minden olyan eladása, eladásra való felkínálása vagy eladás céljából történő kiállítása mozgóárusításnak minősül, amelyet a kereskedő a cégnyilvántartásba bejegyzett létesítményen kívül vagy ilyen létesítménnyel nem rendelkező személy igénybevételével végez".

5 Az említett törvény 5. cikkének (3) bekezdése értelmében „a napilapok és folyóiratok eladása, valamint — állandó és helyi ügyfélkör kiszolgálása során — újság-előfizetések, illetve a postai úton vagy automatán keresztül történő értékesítés" nem tartozik az említett törvény hatálya alá.

6 A mozgóárusításról szóló törvény 13. cikke (1) bekezdésének első és harmadik pontja értelmében pénzbüntetéssel és elzárással, illetve ezek egyikével büntethető, aki előzetes engedély nélkül vagy a törvényben előírt feltételek és az ott felsorolt tilalmak figyelmen kívül hagyásával folytat mozgóárusítást.

7 A mozgóárusításról szóló törvény végrehajtási intézkedéseit az 1995. április 3-i királyi rendelettel fogadták el (*Belgisch Staatsblad*, 1995. április 3., 16398. o.). Ez kimondja, hogy a mozgóárusításra vonatkozó engedélynek kifejezetten meg kell jelölnie a szóban forgó tevékenység tárgyát. Az engedély érvényességi ideje legfeljebb hat év lehet. Az engedély jogosultja tevékenységének gyakorlása során köteles azt magánál tartani. Az engedélyt a rendőrség, a csendőrség vagy a tevékenység felügyeletével és ellenőrzésével megbízott tisztviselők kérésére minden esetben fel kell mutatni.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8 M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden és A. De Jong ellen azért indult eljárás, mert az ostendei közterületen az Alpina nevében folyóirat-előfizetéseket értékesítettek. A Bíróság által az eljárási szabályzat 54a. cikke alkalmazásával az alapügy feleinek és a belga kormánynak írásban feltett kérdésekre adott válaszokból kiderül, hogy a terheltek e társaságnak független képviselőként dolgoztak, feladatuk pedig hollandiai és németországi székhellyel rendelkező társaságok által kiadott holland és német nyelvű folyóiratok előfizetésének mozgóárusítása volt.

9 A. De Jong egyáltalán nem rendelkezett mozgóárusításra vonatkozó engedéllyel. M. Burmanjer engedélye egyedül papír-írószer és irodaszerek eladására,

R. A. Van Der Linden engedélye pedig a fogyasztók otthonában történő házaló kereskedésre vonatkozott. Figyelembe véve, hogy a mozgóárusításról szóló törvény több rendelkezését is megsértették, az Openbaar Ministerie a rechtbank van eerste aanleg te Brugge előtt büntetőeljárást indított ellenük. A távollétükben hozott 2002. május 8-i ítéletében az említett bíróság előzetes engedély nélkül végzett mozgóárusítás miatt marasztalta el őket.

10 Miután a terheltek az ítélet ellen jogorvoslattal éltek, a rechtbank van eerste aanleg te Brugge azt megsemmisítette, és újból megvizsgálta az ügyet.

11 Tekintettel arra, hogy a terheltek elleni eljárás alapjául szolgáló nemzeti jogi rendelkezések alkalmazásához a közösségi jog egyes rendelkezéseinek értelmezése szükséges, a rechtbank van eerste aanleg te Brugge felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Ellentétes-e az [EK 28–30.], ..., ... [EK 39.] és azt követő cikkekkel, valamint az [EK 49.] és azt követő cikkekkel [...] a mozgóárusításról szóló törvény 2., 3., 5. cikke (3) bekezdése és 13. cikke [...] egyenként vagy összefüggésben, illetve úgy értelmezve, hogy azok folyóirat-előfizetés — belga vagy [az Európai Unió] más tagállamának állampolgára által — belga területen való mozgóárusítása a miniszter vagy az általa kijelölt főtisztviselő előzetes engedélyéhez van kötve, amely kötelezettség megszegője törvénysértést követ el, és amely alapján Belgiumban az értékesítést végző hollandiai székhelyű közvetítőn keresztül folyóirat-előfizetést értékesítő vagy értékesíteni szándékozó német társaság köteles előzetes és ideiglenes engedélyt beszerezni, amelynek hiányában törvénysértést követett el, pedig a törvényhozó által ilyen módon védeni kívánt fontos érdekek más, kevésbé korlátozó eszközökkel is védhetőek volnának?

2) Az első kérdésre adott válasszal kapcsolatban van-e annak jelentősége, hogy e törvény [...] a napilapok és folyóiratok eladására, valamint a napilap-előfizetések értékesítésére nem kívánja meg az előzetes engedély beszerzését?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

12 Kérdéseivel — amelyeket együtt érdemes megvizsgálni — a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EK 28., EK 39. és EK 49. cikk ellentétes-e a mozgóárusításról szóló törvényben foglalthoz hasonló olyan nemzeti rendszerrel, amelynek értelmében törvénysértő a folyóirat-előfizetéseknek a nemzeti területen történő, előzetes engedély nélküli mozgóárusítás (a továbbiakban: a mozgóárusítás nemzeti rendszere").

13 A kérdést előterjesztő bíróság egészen pontosan e rendszer és az elérni kívánt cél arányosságáról tájékozódik, mivel szerinte a nemzeti törvényhozó által védeni kívánt érdeket más, kevésbé korlátozó eszközökkel is el lehet érni. Elsősorban arra hívja fel a figyelmet, hogy a mozgóárusításról szóló törvény 5. cikkének (3) bekezdése értelmében a napilapok és folyóiratok eladásához, valamint napilap-előfizetések értékesítéséhez — legalábbis ami az állandó és helyi ügyfélkör rendszeres kiszolgálását illeti — nem kell előzetes engedélyt beszerezni.

A Bíróság elé terjesztett észrevételek

14 Az Európai Közösségek Bizottsága szerint a mozgóárusítás szabályozását kizárólag az EK 28. és EK 30. cikk alapján kell megítélni. Az említett rendszer olyan „értékesítési mód"-ra vonatkozik, amelynek fogalmát a Bíróság a C-267/91. és C-268/91. sz., Keck és Mithouard ügyben 1993. november 24-én hozott ítéletben

(EBHT 1993., I-6097. o.) határozta meg, és amely az ítéletben meghatározott feltételek alapján nem tartozik az EK 28. cikk hatálya alá.

15 A Bizottság álláspontja szerint az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz elegendő információt annak eldöntéséhez, hogy az alapügy tényállása alapján teljesültek-e az említett feltételek. Ugyanakkor e tekintetben tartalmaz néhány mérlegelendő tényt. Általában véve a tagállamokból a Belga Királyságba érkező folyóiratok sokkal kevésbé vannak jelen a nemzeti piacon, mint a belga lapok, amelyeket a fogyasztók sokkal jobban is ismernek. A folyóirat-előfizetések mozgóárusítása megfelelő mód arra, hogy a fogyasztókkal megismertessék a külföldi lapokat, egyebekben pedig leegyszerűsíti az előfizetéssel járó ügyintézést. Mindezek fényében azonban nem zárható ki, hogy a mozgóárusítás nemzeti rendszere miatt a más tagállamból származó termékek a nemzeti termékeknél sokkal nehezebben tudnának bejutni a piacra. A kérdést előterjesztő bíróság feladata ugyanakkor annak vizsgálata, hogy az előtte folyó ügyben is ez-e a helyzet.

16 A Bizottság álláspontja szerint ha a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a mozgóárusítás nemzeti rendszere az EK 28. cikk hatálya alá tartozik, akkor meg kell vizsgálnia, hogy e rendszer a 120/78. sz., REWE-Zentral, ún. „Cassis de Dijon"-ügyben 1979. február 20-án hozott ítéletben (EBHT 1979., 649. o.) kifejtett ítélkezési gyakorlat értelmében közérdekű célt szolgál-e, és tiszteletben tartja-e az arányosság elvét. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozik, hogy a mozgóárusításról szóló törvényben a folyóirat- illetve napilap-előfizetések mozgóárusítása közötti különbségtétel nehezen érthető.

A Bíróság válasza

17 Ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak hasznos választ lehessen adni, be kell azonosítani, hogy az alapügy körülményei alapján az EK-Szerződés mely rendelkezései alkalmazandóak, illetve az alapján meg kell vizsgálni a mozgóárusítás nemzeti rendszerét.

18 Elsőként meg kell állapítani, hogy az EK 39. cikk alkalmazhatóságával kapcsolatban M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden és A. De Jong az Alpina nevében független képviselőként jártak el. Szolgáltatásaik ellentételezéseként a társaságtól jutalékot kaptak.

19 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a munkaviszony alapvető jellemzője, hogy valaki egy adott időn keresztül a másik fél részére és annak irányítása alatt szolgáltatást végez, amelynek ellenében díjazásban részesül (lásd különösen a 66/85. sz. Lawrie-Blum-ügyben 1986. július 3-án hozott ítélet [EBHT 1986., 2121. o.] 16. és 17. pontját, a C-85/96. sz., Martínez Sala-ügyben 1998. május 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., 2691. o.] 32. pontját és a C-43/99. sz., Leclere és Deaconescu ügyben 2001. május 31-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-4265. o.] 55. pontját). Megállapítható tehát, hogy az alapügyben — az említett ítélkezési gyakorlat értelmében — a terheltek és az Alpina között nem volt munkaviszony.

20 Mindebből az következik, hogy az EK 39. cikk a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyó ügyben nem alkalmazható.

21 Másodsorban az EK 28. cikk alkalmazhatóságával kapcsolatban ki kell emelni, hogy a mozgóárusításról szóló törvény 2. cikkének első albekezdése alapján termékeknek a fogyasztó részére történő minden olyan eladása, eladásra való felkínálása vagy eladás céljából történő kiállítása mozgóárusításnak minősül, amelyet a kereskedő a cégnyilvántartásba bejegyzett létesítményen kívül vagy ilyen létesítménnyel nem rendelkező személy igénybevételével végez. A folyóirat-előfizetésekkel kapcsolatban a mozgóárusítás nemzeti rendszere egészen pontosan meghatározott értékesítési módot nevesít, nevezetesen a mozgóárusítást. Nem vitatott, hogy ezek a folyóiratok árunak minősülnek. Az alapeljárás hátteréül is olyan helyzet szolgál, amelyben egy német társaság holland állampolgárságú közvetítőkön keresztül Hollandiában és Németországban kiadott folyóiratokra szóló előfizetést értékesít, vagy kíván értékesíteni Belgiumban.

22 Ezen körülmények alapján meg kell állapítani, hogy a mozgóárusítás nemzeti rendszere az áruk szabad mozgásához kapcsolódik. Ezzel kapcsolatban a Bíróságnak már volt alkalma állást foglalni az EK 28–30. cikk és a különböző értékesítési módokat szabályozó nemzeti rendelkezések összeegyeztethetőségéről (lásd különösen a 382/87. sz., Buet és EBS ügyben 1989. május 16-án hozott ítélet [EBHT 1989., 1235. o.] 7–9. pontját, a C-239/90. sz. Boscher-ügyben 1991. április 30-án hozott ítélet [EBHT 1991., I-2023. o.] 13–21. pontját, a C-254/98. sz., TK-Heimdienst ügyben 2000. január 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-151. o.] 29–31. pontját, valamint a C-71/02. sz. Karner-ügyben 2004. március 25-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-3025. o.] 39. pontját).

23 Annak megállapításához, hogy az említett irányelv az EK 28. cikkben foglalt tilalom alá tartozik-e, meg kell említeni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat alapján a tagállamok minden olyan kereskedelemre vonatkozó szabálya, amely közvetlenül vagy közvetve, illetve ténylegesen vagy potenciálisan akadályozhatja a Közösségen belüli kereskedelmet, mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek tekintendő, és mint olyan, e cikkben foglalt tilalom alá esik (lásd különösen a 8/74. sz. Dassonville-ügyben 1974. július 11-én hozott ítélet [EBHT 1974., 837. o.] 5. pontját, a C-420/01. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2003. június 19-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-6445. o.] 25. pontját és a fent hivatkozott Karner-ügyben hozott ítélet 36. pontját).

24 A Bíróság a fent hivatkozott Keck és Mithouard ügy 16. pontjában már kifejtette, hogy az értékesítés egyes módjait korlátozó vagy megtiltó nemzeti jogszabályok más tagállamokból származó termékekre történő alkalmazása nem alkalmas a Közösségen belüli kereskedelemnek a fent hivatkozott Dassonville-ítélet értelmében vett közvetlen vagy közvetett, tényleges vagy potenciális akadályozására, amennyiben ezek minden olyan érintett gazdasági szereplőre vonatkoznak, aki az adott állam területén tevékenykedik, és amennyiben a nemzeti termékek és a más tagállamokból származó termékek forgalmazását mind jogilag, mind ténylegesen ugyanúgy érinti.

25 Ezt követően a Bíróság a Keck és Mithouard ítélet értelmében vett, elsősorban az egyes értékesítési módokat szabályozó rendelkezéseket kereskedelmi módszert szabályozó rendelkezéseknek minősítette (lásd különösen a C-292/92. sz., Hüner-

mund és társai ügyben 1993. december 15-én hozott ítélet [1993., I-6787. o.] 21. és 22. pontját, a C-401/92. és C-402/92. sz., Tankstation 't Heukske és Boermans ügyben 1994. június 2-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-2199. o.] 12–14. pontját, valamint a fent hivatkozott TK-Heimdienst ügyben hozott ítélet 24. pontját).

26 Mint az jelen ítélet 21. pontjából is következik, a mozgóárusítás nemzeti rendszere egy bizonyos értékesítési módra vonatkozik. Megállapítást nyert, hogy annak célja nem a tagállamok közötti árukereskedelem szabályozása. Ugyanakkor az EK 28. cikkben foglalt tilalom alól csak akkor mentesül, ha eleget tesz a jelen ítélet 24. pontjában említett két feltételnek.

27 Az első feltétellel kapcsolatban az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból és a belga kormány által a Bírósággal közölt tényekből következik, hogy az előzetes engedélyeztetési eljárás a szóban forgó termékek eredetétől függetlenül minden olyan érintett szolgáltatóra vonatkozik, aki tevékenységét belga területen folytatja, illetve a mozgóárusítás e tagállam és a többi tagállam állampolgárai számára ugyanolyan feltételekkel lehetséges.

28 Ezen körülmények alapján meg kell állapítani, hogy a Keck és Mithouard ítéletben meghatározott első feltétel az alapügyben teljesül.

29 A második feltétellel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a mozgóárusítás nemzeti rendszere nem zárja ki teljesen a tagállamban jogszerűen forgalmazott termék ilyenfajta értékesítését. A rendszer csak a folyóirat-előfizetés előzetes engedély nélkül történő mozgóárusítást minősíti törvénysértésnek, a belga kormány szerint elsősorban a fogyasztók védelmében. Ez tehát nem terjed ki valamennyi előfizetés mozgóárusítására. A belga kormány szerint a meghatározott védelem igényének

nincs jelentősége sem a folyóirat-előfizetések éves vásárokon vagy kiállításokon történő értékesítésénél, sem a napilap-előfizetések megkötésekor, amennyiben az az állandó és helyi ügyfélkör rendszeres kiszolgálása során történik.

30 Megállapítást nyert, hogy a mozgóárusítás rendszeréhez hasonló nemzeti rendszer főszabály szerint csökkentheti a szóban forgó termékekből az érintett tagállamban összesen eladott mennyiséget, aminek következtében a más tagállamból származó árukból eladott mennyiség is csökken. Az sem vitatott, hogy az előfizetések mozgóárusítása jó módszernek bizonyul különböző eredetű folyóiratoknak az olvasókkal való megismertetésére. A Bizottság ezzel kapcsolatos álláspontja szerint ez utóbbi megállapítást elsősorban a külföldi eredetű folyóiratok esetén kell ellenőrizni.

31 Ugyanakkor a Bíróság rendelkezésére álló adatokból nem állapítható meg biztosan, hogy a mozgóárusítás nemzeti rendszere a más tagállamból származó termékek kereskedelmét inkább érinti-e, mint a Belga Királyságból származó termékekét. A Bírósághoz benyújtott iratokból azonban az következik, hogy — ha a rendszer valóban ezzel a következménnyel járna — az annyira jelentéktelen és esetleges lenne, hogy nem lehetne a tagállamok közötti kereskedelmet zavarónak vagy akadályozónak tekinteni.

32 A fenti körülmények alapján a kérdést előterjesztő — és az alapügyet tárgyaló, illetve a meghozandó bírói határozatért felelős — bíróság feladata ellenőrizni, hogy az alapügy körülményeit és jelen ítélet 29–31. pontjában kifejtett megállapításokat figyelembe véve a nemzeti jog alkalmazása biztosítja-e, hogy a mozgóárusítás nemzeti rendszere mind jogilag, mind ténylegesen egyaránt vonatkozik a nemzeti és

a más tagállamból származó termékek forgalmazására. Ha nem ez a helyzet, ugyanezen bíróság feladata annak megállapítása, hogy az említett rendszert indokolja-e a fent hivatkozott „Cassis de Dijon"-ítéletben kifejtett ítélkezési gyakorlat alapján meghatározott közérdekű cél, valamint hogy a rendszer e célt figyelembe véve arányos-e.

33 Harmadsorban az EK 49. cikk alkalmazhatóságával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy — mint az jelen ítélet 21. pontjából is következik — a mozgóárusítás nemzeti rendszere meghatározott fajta áruk forgalmazásának feltételeire vonatkozik. A Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján az ilyen rendszerre főszabály szerint a Szerződésnek az áruk szabad mozgására, és nem a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezései az irányadóak (lásd ezzel kapcsolatban a fent hivatkozott Boscher-ítélet 8–10. pontját).

34 Nem zárható ugyanakkor ki, hogy valamely termék eladásához „szolgáltatási" tevékenység is tartozik. Ez a körülmény önmagában azonban nem elegendő ahhoz, hogy az alapügyben szereplő mozgóárusításhoz hasonló gazdasági ügylet az EK 49. cikk szerinti „szolgáltatásnyújtásnak" minősüljön. Minden ilyen esetben azt kell tehát megvizsgálni, hogy az említett szolgáltatás az áruk szabad mozgásával kapcsolatos tényekhez képest másodlagos szempontot jelent-e vagy sem. Vagyis az alapügy körülményeiből következően ez utóbbi szempont inkább jellemző rá, mint a szolgáltatásnyújtás szabadsága.

35 Ezzel kapcsolatban az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ha valamely nemzeti rendelkezés az áruk szabad mozgásához és a szolgáltatásnyújtás szabadságához egyaránt kapcsolódik, a Bíróság — e két alapvető szabadság egyikére tekintettel főszabály szerint azt vizsgálja meg, hogy ahhoz képest a másik szabadság

nem teljesen másodlagos-e, és az adott rendelkezés ahhoz kapcsolódhat-e (lásd ilyen értelemben a C-275/92. sz. Schindler-ügyben 1994. március 24-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-1039. o.] 22. pontját a C-390/99. sz., Canal Satélite Digital-ügyben 2002. január 22-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-607. o.] 31. pontját és a fent hivatkozott Karner-ügy 46. pontját).

36 E körülmények alapján a mozgóárusítás nemzeti rendszerét nem lehet az EK 49. cikk alapján megítélni.

37 A fenti megállapításokat figyelembe véve a feltett kérdésekre az alábbi választ kell adni:

— az EK 28. cikkel nem ellentétes az, hogy valamely tagállam nemzeti rendszere a területén folyóirat-előfizetések előzetes engedély nélkül történő mozgóárusítást törvénysértésnek minősítse, ha ez a rendszer a szóban forgó termékek eredete szerinti megkülönböztetés nélkül a területen e tevékenységet végző valamennyi piaci szereplőre vonatkozik, feltéve hogy a rendszer az említett tagállamból és más tagállamokból származó termékek forgalmazását mind jogilag, mind ténylegesen ugyanúgy érinti.

— A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a nemzeti jog alkalmazása képes e azt biztosítani, hogy az említett rendszer mind jogilag, mind ténylegesen ugyanúgy érintse a nemzeti termékek és a más tagállamból származó termékek forgalmazását, illetve ha nem ez a helyzet, annak megállapítása, hogy a szóban forgó rendszert közérdekű cél igazolja-e, és hogy a rendszer e célhoz képest arányos-e.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az EK 28. cikkel nem ellentétes az, hogy valamely tagállam nemzeti rendszere a területén folyóirat-előfizetések előzetes engedély nélkül történő mozgóárusítást törvénysértésnek minősítse, ha ez a rendszer a szóban forgó termékek eredete szerinti megkülönböztetés nélkül a területen e tevékenységet végző valamennyi piaci szereplőre vonatkozik, feltéve hogy a rendszer az említett tagállamból és más tagállamokból származó termékek forgalmazását mind jogilag, mind ténylegesen ugyanúgy érinti.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a nemzeti jog alkalmazása képes e azt biztosítani, hogy az említett rendszer mind jogilag, mind ténylegesen ugyanúgy érintse a nemzeti termékek és a más tagállamból származó termékek forgalmazását, illetve ha nem ez a helyzet, annak megállapítása, hogy a szóban forgó rendszert közérdekű cél igazolja e, és hogy a rendszer e célhoz képest arányos-e.

Aláírások